

gernes Skyld, da det dog neppe vilde kunne anses for at være i Harmoni med den rette Udøvelse af Lovgivningsmagten.

Safer: Jeg skal ikke følge den Vej, som den sidste ærede Taler slog ind paa, og underføge, hvorledes Folkethingets Stilling til det foreliggende Lovforslag egentlig er, og det endnu mindre efter den Udtalelse, som vi nu hørte fra Thingets høitærede Formand. Men der forekom en anden Uttring i hans Foredrag, om hvis Nødvendighed jeg vil tillade mig at reise nogen Tvivl. Det ærede Medlem udtalte, at, forsaavidt Thinget skulde bestemme sig for at fremme Sagen ved at afsætte et Udvalg, vilde det være i høieste Grad sandsynligt, at dette Udvalg kom til at udarbejde et helt nyt Lovforslag, altsaa et Forslag, hvis Grundlag var væsentlig afvigende fra det, som er tilstede i det her foreliggende Lovforslag. Jeg tror, at det maa staa hen at udtale nogen Mening herom, indtil et Udvalg er blevet nedsat, og vi se Frugterne af dets Arbejde. Jeg for mit Bedkommende har den Tro, at en fortsat Forhandling om det foreliggende Spørgsmaal: Dagsorden eller ikke Dagsorden, vil bringe et meget ringe praktisk Udbytte, thi hvad enten vi vedtage Dagsordenen, eller vi stemme for Sagens Overgang til 2den Behandling, saa vil Lovforslaget i denne Sessjon være dødsdømt. Efter de Udtalelser, vi hørte igaar fra den høitærede Justitsminister, er det jo klart, at en Henvisning af Sagen til et Udvalg her i Landstinget blot vil være at spille Tid og Kræfter. Jeg betragter Lovforslaget omtrent paa samme Maade som det høitærede 9de kongevalgte Medlem (Nosenørn-Teilmann). Jeg tror, at dette Forslag indeholder et godt og brugeligt Grundlag for en Forandring af en overmaade forældet Lovgivning, og naar jeg betragter Lovforslaget paa den Maade, kan det jo ikke Andet end gjøre mig ondt, at det ikke kommer videre frem. Som jeg nu sagde, være imidlertid den høitærede Justitsminister Udtalelser i Gaarsmødet klare og bestemte; ikke alene i Slutningen af sit Foredrag, hvor han præciserede sin Stilling til Lovforslaget, men ogsaa i Begyndelsen af samme udtalte han sig tydelig og bestemt, idet han i alt Væsentligt sluttede sig til de Uttringer, vi havde hørt af det ærede 6te kongevalgte Medlem (Uising), og disse Uttringer indeholdt jo, synes det mig, en ubetinget Fordømmelse af Lovforslaget. Jeg tror, at det meget ærede 6te kongevalgte Medlem har set Favør for Samfundet, som ingenlunde ere tilstede; jeg tror, at det ærede Medlem har set Spøgelser ved lys Dag. Men det hører jo egentlig ikke herhen at underføge, hvorvidt Lovforslaget kan indeholde Favør for Samfundet eller ikke; for Diebliffet er der jo kun Spørgsmaal om Bedtagelsen af en Dagsorden, og kan den videre Fremme af Lovforslaget gennem dets Behandling i et Udvalg

ikke bringe noget praktisk Udbytte, saa synes det jo at ligge meget nær at stemme for Dagsordenen. Jeg skal da udtale, at jeg for mit Bedkommende heller ikke skulde være villig til at stemme for en Dagsorden, uagtet jeg ikke er nogen stor Ven af Dagsordener og tror, at det er en Vej, som Thinget i det Hele skal være meget varsom med at betrede; men det er ikke enhver Dagsorden, jeg vilde kunne slutte mig til, og jeg er navnlig ikke i det Tilfælde at kunne slutte mig til den her foreslaaede, og det af to Grunde. For det Første, fordi Dagsordenen behandler det foreliggende Lovforslag, jeg vil ikke sige paa en hensynsløs Maade, men dog paa en mindre hensynsfuld Maade, end det forekommer mig, at det fortjener, og for det Andet, fordi den Forventning, der er udtalt i Dagsordenen, efter min Formening er udtalt i altfor vage Udtryk. Naar vi se hen til, hvad der er passeret i denne Sag, saa vide vi jo Alle, at Ønster om Forandring i den bestaaende Lovgivning paa dette Omraade have gjort sig gjældende for Offentligheden, gennem Pressen, gennem de Lovgivende Forsamlinger i en allerede lang Række af Aar, og vi vide endvidere, at en høitæret Justitsminister for 5 Aar siden indbragte et Lovforslag, som i sine store Hovedtræk var overensstemmende med det nu her foreliggende Lovforslag. Dengang dette Lovforslag var for i Landstinget, tror jeg — saavidt jeg erindrer, hvad der dengang passerede — ikke, at man kan sige, at Landstinget udtalte sig ubetinget misbilligende om Forslaget. Ivertimod stillede, saavidt jeg erindrer, en hel Del Medlemmer sig endog paa meget velvillig til det ved dets første Behandling; de glædede sig over, at et Grundlovsbud blev opfyldt, og at den frie Afgang for Enhver til Benyttelsen af sine Kræfter, blev hævedet. Det kan nu gaa meget fortræffelig, saalænge man besinder sig paa Frafæres Omraade; men kommer man ind paa at skulle udføre dem i Virkeligheden, vilger man tidt tilbage, og tager jeg ikke fejl, saa vege ogsaa den Gang de ærede Medlemmer tilbage, som havde udtalt sig med saa megen Varme. Det vil ligeledes være i det høie Things Grundring, at den hele Behandling af hint Lovforslag var kommen ind paa en ganske eiendommelig Vej, vistnok alene ved tilfældige Omstændigheders Magt. Der forelaa een Indstilling fra Udvalgets Flertal, og en anden fra et Mindretal, og Ordsværnes Foredrag om disse forskellige Indstillinger kom til at gribe besynderlig ind i hinanden. Det var derfor ikke unaturligt, at Landstinget til Slutningen gik den Vej, som det den Gang slog ind paa. Men det vil ogsaa være i det høie Things Grundring, at et indflydelsesrigt Medlem her i Landstinget udtalte sig for en Reform paa dette Omraade, idet han dog mente, som det ogsaa blev fremhævet igaar af det høitagede 9de kongevalgte Medlem (Nosenørn-Teilmann), at man burde afsætte disse Reformere, indtil man havde